

Arrest

nr. 192 042 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zesde asielaanvraag gedeeltelijk steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Hij verklaart dat hij zich op 25 september 2016 bekeerde tot het christendom en dat hij als christen de doodstraf wacht in Afghanistan. Daarnaast wijst hij erop dat zijn moeder, zijn twee broers en drie zussen in Duitsland als vluchteling erkend zijn. Ten slotte herhaalt hij dat hij vanaf zijn drie à vier jaar in Iran woonde en geen netwerk in Afghanistan heeft.

In het kader van verzoeker zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. X van 11 maart 2013. Zijn tweede en derde asielaanvraag werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. In het kader van verzoeker zijn vierde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. X van 18 december 2015. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag oordeelde de commissaris-generaal dat deze niet in overweging genomen kon worden. Het beroep tegen deze beslissing verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. X van 21 december 2016.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker een brief van de Evangelische kerk in Kuurne over zijn bekering en zes stukken betreffende de asielaanvraag van zijn familieleden in Duistland neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen

elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2 Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde en reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met de nieuwe stukken die hij heeft neergelegd omtrent zijn bekering, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk heeft rekening gehouden met deze stukken: "Daarnaast werpt u in uw zesde asielaanvraag op dat u zich op 25 september 2016 tot het christendom bekeerde. Ter staving van uw bekering legt u een verklaring van de Evangelische Kerk van Kuurne neer. In deze verklaring getuigt de schrijver dat u sinds 18/9/2016 de Iraanse kerk te Kuurne bezoekt, dat u "tot het geloof bent gekomen" op 25/9/2016 en dat u deelneemt aan de Bijbellessen.

(...)

De vaststelling dat u in uw huidige asielaanvraag een nieuwe bekering tot het christendom, nu tot een andere strekking, als nieuw element aanwendt, bevestigt de eerdere beoordeling van het CGVS en de RvV over de oprechtheid van uw bekering. Uw religieuze parcours getuigt immers van een sterk opportunisme dat reeds eerder in uw asielaanvragen naar voren kwam. Uw beslissing om zich tot een nieuwe religieuze strekking te bekeren komt er namelijk amper twee maand nadat het CGVS een weigeringsbeslissing nam die benadrukte dat uw beslissing om de leer van de Getuigen van Jehova aan te hangen oprechte overtuiging miste. Aan de hand van uw veranderlijke verklaringen over uw afkomst en verblijfssituatie voor uw komst naar België stelden het CGVS en de RvV in uw vijfde asielaanvraag vast dat u er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven en valse documenten te gebruiken en zaken in te studeren om op deze wijze alsnog een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Er moet derhalve besloten worden dat u er in uw zesde asielvraag evenmin in slaagt om aan te tonen dat uw verklaarde bekering op een diepe oprechte overtuiging stoelt. De neergelegde verklaring van de Evangelische Kerk kan het gebrek aan geloof in de oprechtheid van uw bekering tot het christendom niet herstellen. Zo is het stuk duidelijk op uw vraag opgesteld en mist het derhalve objectieve bewijswaarde." Verzoeker brengt geen afdoende elementen aan die deze vaststellingen weerleggen.

De verwijzing naar de dood van F. die ten onrechte werd beschuldigd van een handeling die tegen de islam was en waarbij zij geen kans kreeg om zich te verdedigen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot de erkenning van familieleden van verzoeker, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld, zoals in casu geschiedt. Het aanhalen in zijn verzoekschrift dat zijn moeder en andere familieleden in Duitsland erkend zijn als vluchteling, is dan ook niet dienstig en wijzigt niets aan, noch doet het afbreuk aan hetgeen met betrekking tot verzoeker zijn persoonlijk relaas wordt vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich verder in zijn verzoekschrift grotendeels beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die hij eerder in zijn beroep in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad bij zijn vijfde asielaanvraag naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn vijfde asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 21 december 2016, werd vastgesteld, met name:

"5.3. Zo het verzoekers onduidelijk is waarom geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun verblijf als Afghaans vluchteling in Iran en het document afkomstig van UNHCR hieromtrent, maakt de Raad verzoekers er op attent het arrest nr. X van 18 december 2015 van deze Raad genomen in het kader van hun vierde asielaanvraag er nog eens op na te lezen. Een eenvoudige lezing van voormeld arrest maakt immers het volgende duidelijk: "Verzoekers menen dat zij hun verblijf in Iran aannemelijk hebben

gemaakt aan de hand van een document van UNHCR, aan de hand van kennisvragen over hun leefomgeving en meerdere foto's en bewijzen. Met een dergelijk algemeen betoog weerleggen zij de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen niet. Deze vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent, blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Met betrekking tot het antwoord van UNHCR Brussel op de vraag van verzoekers advocaat om contact op te nemen met UNHCR Iran om verzoekers verblijf aldaar als Afghaans vluchteling te bevestigen, blijkt dat verzoeker op basis van een kopie van één van de door hem voorgelegde Iraanse verblijfskaarten onder de naam S. T, geboortedatum 13/08/1986, zou zijn teruggevonden in de database van de Amayesh IV registratieronde voor vluchtelingen (eigen onderlijning). Gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers identiteitsgegevens en gezien de talrijke tegenstrijdige en vage verklaringen die verzoeker aflegde over de beweerdte verblijfskaarten, die op generlei wijze door verzoekers worden weerlegd, vormen de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder het antwoord van UNHCR geen afdoende bewijs voor de door verzoeker en zijn echtgenote geschetste verblijfssituatie in Iran."

5.4. Verder is het frappant te moeten vaststellen dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift opwerpen dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers broer nu in België een lopende asielpcedure heeft, terwijl in de bestreden beslissing de volgende kanttekeningen werden geplaatst bij de asielaanvraag van zijn vermeende broer: "Bijkomend dient te worden opgemerkt dat waar u in het kader van uw vierde asielaanvraag nog beweerdte dat uw familienaam niet M.(...) maar wel T.(...) is, u in het kader van uw vijfde en huidige asielaanvraag teruggrijpt naar de familienaam die u tijdens uw eerste drie asielaanvragen opgaf (verklaring meervoudige aanvraag – vraag 1). Aangaande uw bewering dat uw moeder samen met uw broers en zusters van Iran naar Griekenland vluchtten kan bovendien worden opgemerkt dat op 16 oktober 2015, dus nog voor uw huidige asielaanvraag, een persoon met de naam T.(...) M.(...) H.(...) een asielaanvraag indiende en verklaarde uw broer te zijn. Opmerkelijk daarbij is dat u wel melding maakten van het verblijf van uw gezinsleden in Griekenland maar niet betreffende de in België ingediende asielaanvraag van deze persoon. Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat deze persoon de familienaam Tajiki stelt te dragen, de naam die u enkel in het kader van uw vierde asielaanvraag beweerdte te hebben."

Waar verzoeker in hun verzoekschrift voorhoudt dat hij uitdrukkelijk tijdens het interview stelde dat zijn broer gehandicapt is en hij medische zorg nodig heeft in België, stelt de Raad vast dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn huidige asielaanvraag uitdrukkelijk dat zijn moeder met zijn broers en zussen naar Griekenland gevlucht zijn; van een lopende asielpcedure van een van zijn broers maakte verzoeker geen enkel gewag (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 6 april 2016, ptn. 12, 15 en 21).

5.5. Wat betreft verzoeksters medische problemen heeft de commissaris-generaal in zijn beslissingen correct gesteld dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster dient zich voor de behandeling van deze problemen te wenden tot de daartoe geëigende procedure, wat zij blijkens de argumentatie in voorliggend verzoekschrift ook gedaan heeft.

5.6. Wat betreft verzoekers beweerdte bekering tot Jehova-getuige, blijkt uit de bestreden beslissing genoegzaam dat, daargelaten verzoekers' steeds wijzigende en leugenachtige verklaringen betreffende hun identiteit, regio van herkomst en plaatsen van verblijf en aldus hun volkomen gebrek aan algemene geloofwaardigheid, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn beweerdte bekering tot de leer van de getuigen van Jehova ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme.

Verzoekers brengen geen afdoende elementen aan die de desbetreffende motieven van de commissaris-generaal weerleggen daar ze zich louter beperken tot het tegenspreken en bekritisieren ervan, waarmee ze de bevindingen van de commissaris-generaal geenszins weerleggen of ontkrachten. Ook de loutere verwijzing naar een online naslagwerk aangaande herschepping en waarin vermeld wordt dat iedere bekering uniek is, vermag niet aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk bekeerd is. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat zijn interesse in het christendom ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoekers hun argumenten hieromtrent kunnen dit opportunisme niet verklaren of vergoelijken.

5.7. Waar verzoekers stellen bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden, wijst de Raad er op dat dit element reeds beoordeeld werd in het kader van hun vierde asielaanvraag. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk."

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat aan haar oprechtheid van haar bekering niet kan getwijfeld worden en haar vrees voor vervolging reëel is aangezien haar vervolgers geen onderscheid maken tussen een bekering tot het protestantisme en de Jehova. Verzoekende partij vervolgt dat het naïef is te denken dat zij niet als afvallige zal worden bestempeld, zij zal nooit de kans krijgen om het tegendeel te bewijzen zoals blijkt uit gevallen in Afghanistan zoals de dood van Farkhuna. Verzoekende partij stelt dat ook geen rekening werd gehouden met de Duitse verblijfsvergunningen van de familieleden van haar, zij werden erkend als vluchteling. Voorts stelt verzoekende partij dat vroegere leugens geen vrijbrief kunnen zijn om haar zomaar af te wijzen. Tot slot stelt verzoekende partij dat de Raad artikel 15b) kan gebruiken in de beoordeling van verzoekende partij haar echtgenote die ernstig ziek is. Volgens verzoekende partij kon men vroeger nog beroep doen op de toepassing van artikel 9ter doch thans wordt de verantwoordelijkheid verschoven, en aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken amper nog aanvragen 9ter.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat aan haar oprechtheid van haar bekering niet kan getwijfeld worden en haar vrees voor vervolging reëel is aangezien haar vervolgers geen onderscheid maken tussen een bekering tot het protestantisme en de Jehova, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende stelt omtrent haar beweerde bekering: *"Daarnaast werpt u in uw zesde asielaanvraag op dat u zich op 25 september 2016 tot het christendom bekeerde. Ter staving van uw bekering legt u een verklaring van de Evangelische Kerk van Kuurne neer. In deze verklaring getuigt de schrijver dat u sinds 18/9/2016 de Iraanse kerk te Kuurne bezoekt, dat u "tot het geloof bent gekomen" op 25/9/2016 en dat u deelneemt aan de Bijbellessen.*

Het is bevreemdend dat u in uw huidige asielaanvraag aangeeft dat u zich op 25 september 2016 tot het christendom bekeerde omdat u niet tevreden was over de Islam. In uw vijfde asielaanvraag van 28 december 2015 had u immers reeds verklaard dat u zich tot het christendom had bekeerd. Toen stelde u weliswaar dat u de leer van de Getuigen van Jehova aanhing, terwijl u zich nu lid van een evangelische

kerk verklaart. Het CGVS oordeelde in uw vijfde asielaanvraag dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw beweerde bekering tot de leer van de Getuigen van Jehova ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. De RvV bevestigde op 21 december 2016 deze beslissing en hernam de erin vervatte motieven.

De vaststelling dat u in uw huidige asielaanvraag een nieuwe bekering tot het christendom, nu tot een andere strekking, als nieuw element aanwendt, bevestigt de eerdere beoordeling van het CGVS en de RvV over de oprechtheid van uw bekering. Uw religieuze parcours getuigt immers van een sterk opportunisme dat reeds eerder in uw asielaanvragen naar voren kwam. Uw beslissing om zich tot een nieuwe religieuze strekking te bekeren komt er namelijk amper twee maand nadat het CGVS een weigeringsbeslissing nam die benadrukte dat uw beslissing om de leer van de Getuigen van Jehova aan te hangen oprechte overtuiging miste. Aan de hand van uw veranderlijke verklaringen over uw afkomst en verblijfssituatie voor uw komst naar België stelden het CGVS en de RvV in uw vijfde asielaanvraag vast dat u er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven en valse documenten te gebruiken en zaken in te studeren om op deze wijze alsnog een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure. Er moet derhalve besloten worden dat u er in uw zesde asielvraag evenmin in slaagt om aan te tonen dat uw verklaarde bekering op een diepe oprechte overtuiging stoelt. De neergelegde verklaring van de Evangelische Kerk kan het gebrek aan geloof in de oprechtheid van uw bekering tot het christendom niet herstellen. Zo is het stuk duidelijk op uw vraag opgesteld en mist het derhalve objectieve bewijswaarde." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij opmerkt dat het naïef is te denken dat zij niet als afvallige zal worden bestempeld, en dat zij nooit de kans zal krijgen om het tegendeel te bewijzen zoals blijkt uit gevallen in Afghanistan zoals de dood van Farkhuna, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"De verwijzing naar de dood van F. die ten onrechte werd beschuldigd van een handeling die tegen de islam was en waarbij zij geen kans kreeg om zich te verdedigen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Voormelde zaak heeft immers geen betrekking op verzoeker persoonlijk en staat volledig los van zijn asielaanvraag."* Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat: *"Zelfs indien er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de perceptie zou bestaan dat u een christen bent, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie."* Zo verzoekende partij volhardt en stelt dat het naïef is te denken dat zij niet als afvallige zou worden bestempeld, en het voor haar vervolgers geen verschil is of zij nu getuige van Jehova is of zich bekeerd heeft tot het protestantisme, merkt de Raad op dat aan verzoekende partij haar oprechte bekering geen geloof wordt gehecht en gelet op deze vaststelling, zij niet aantoonde dat haar familie haar zou vervolgen en zij evenmin aantoonde hoe de lokale inwoners of de Afghaanse autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn van haar geveinsde bekering.

Waar verzoekende partij opmerkt dat ook geen rekening werd gehouden met de Duitse verblijfsvergunningen van de familieleden van haar die werden erkend als vluchteling, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Met betrekking tot de erkenning van familieleden van verzoeker, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld, zoals in casu geschiedt. Het aanhalen in zijn verzoekschrift dat zijn moeder en andere familieleden in Duitsland erkend zijn als vluchteling, is dan ook niet dienstig en wijzigt niets aan, noch doet het afbreuk aan hetgeen met betrekking tot verzoeker zijn persoonlijk relaas wordt vastgesteld."*

De Raad merkt op dat waar verzoekende partij verwijst naar haar echtgenote die ernstig ziek is, in dit verband voor de beoordeling van deze medische problematiek in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet worden ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen*

die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Inzake de beoordeling van de medische problematiek moet men zich richten tot de geëigende procedure.

Verzoekende partij stelt dat vroegere leugens geen vrijbrief kunnen zijn om haar zomaar af te wijzen. De Raad wijst er evenwel op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige asielaanvraag. Dat deze in het nadeel van verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS